LJquido In ſuperiori diſtin. oſtenſuȝ eſt ꝙ ius naturale preponiť ↄſtitutõi et hoc probať ꝑ ſequentia. c. et intellige hoc de iure naturali qđ ↄſiſtit in preceptis ⁊ ꝓhibitionibus.

Quicũqȝ Diciť in hoc. c. ꝙ qui bonis legibꝰ ⁊ q̄ pro veritate late ſunt nõ obtꝑat: puniri debet. qui vero alijs legibꝰ ⁊ q̄ ↄtra dei volũtateȝ late ſunt nõ obtꝑat remunerari debet.

Noli Querebant q̄dã ab augꝰ. vtrũ ſcriptis eius eſſet fides adhibẽda tanq̄ȝ ſcripturis canonicis no. ⁊ ve. teſtamenti. Et reſpondet ꝙ non. In ſcriptuturis eñ̄ canonicis qđ inueniť in ſcriptis auguſtini nõ eſt habendum pro firmo niſi certum appareat

Negare Vincentiꝰ reprehendebat opuſcula auguſtini dicens ibi eſſe multa mẽdacia. Et certe nõ eſt mirũ dicit augꝰ. ſi ſua opuſcula culpanda ſunt: cũ maioꝝ opuſcula reprehendanť

Ego Queſiuit hieronimꝰ ab auguſtiꝫ an credat ſcriptores ve. et no. teſtamenti erraſſe in ſcribendo. Et rñdet auguſti. ꝙ non. ſed ſi aliquid in illis ſcriptis mendacij inueniť. dicendũ eſt codicem eſſe mendacem. vel interpretẽ non bñ̄ de greco in latinũ tranſtuliſſe. aut dicaȝ nõ intelligere qđ ſcriptũ eſt. Alijs aũt ſcriptoribꝰ non eſt credendum etſi ſancti ſint. niſi qđ ſcripſerint probauerint ꝑ canonicas autoritates

Vt veteꝝ Diciť in hoc. c. ꝙ ſicut recurrenduȝ eſt ad volumina hebreoꝝ ſi dubitatio aliq̄ oriatur de veteri teſtamento. ſic ſi dubitať ſuꝑ libris no. te. recurrẽdũ ẽ ad grecoꝝ ſcripta.

Si ad ſacras Dicit augꝰ. ꝙ ſi in ſacris ſcripturis inueniať mendaciũ etiã officioſum nihil autoritatis remanebit in eis. nec ex illis poteſt ſententia ferri.

Quis neſciat Diciť in hoc c. ꝙ q̄libet ſcire debet ſcripturã ve. et no. te. preponi ſcripturis epoꝝ: ⁊ nemo debet dubitare de ea vtꝝ veꝝ ſit vel rectũ qđ in ea ↄtineť. ſcripta vero alioꝝ pñt reꝑhendi ꝑ hoĩes ꝑitiores ⁊ diligẽtiores ⁊ q̄ ſunt maioris autoritatꝫ.

Noli Vincentiꝰ donatiſta reꝑhendebat ſcripta no. ⁊ ve. teſt. q2 in ſcriptis quorũdã epoꝝ q̄dã reꝑhẽdẽda inueniebanť. Sȝ euȝ reꝑhendit augꝰ. q2 illa reꝑhendenda ſunt. hoc vero ſic. q2 ab autoritate canonũ diſtinguiť vnde reꝑhẽdi pñt ſi ↄtra veritatẽ ſcripta ſunt Et hoc probať autoritate pauli. et ſi quid aliter ſapitis ⁊c̄.

Neqȝ Auguſt. reꝑhendebat dicta quorũdã expitoꝝ de quo fortunatꝰ eũ reꝑhendebat. Nũc aũt ei reſcribit ⁊ dicit ꝙ nõ vult adhibere tantã fidem illis ſcripturis q̄ntã adhibet canonicis. et licet eis honor debeať tñ̄ vult eas corrigere ſi quid inuenerit in eis corrigendũ. Idem vult fieri de ſuis ſcripturis

Sana Queſitũ fuit ab augꝰ. vtruȝ rõ iuris naturalis ſit exemplis anteponẽda. Et reſpondet ꝙ ſic. ſȝ nõ illis que cum rõne ↄcordant

§. Cũ ergo Infert ex ſuꝑdictꝫ vel ↄtinuat ad inferiora hoc mõ. Cũ in iure naturali nihil ꝑ̄cipiať vel veteť q̄ȝ qđ deꝰ vult fieri. in canonica ſcriptura nilqȝ aliud q̄ȝ qđ in diuinis legibus inueniať. diuine vero leges natura ↄſiſtant. patet ꝙ q̄ cõtraria diuine ſeu canonice legi inueniuntur. iuri naturali ↄtraria ſunt ⁊ iuri naturali poſtponunť. Et facit hic correlationeȝ iuris naturalis ad canonicã ſcripturã ⁊ diuinas leges

Diſtinctio .X.

COnſtitutões Oſtẽſum ẽ ſupra ꝙ ius naturale ꝑ̄ferť ↄſuetudini ⁊ ↄſtõni tã euãgelice q̄ȝ ſeculari In hac ꝟo. x. di. oñdiť ꝙ ↄſtõ eccľiaſtica ꝑ̄ferť ſeculari ↄſtõni. ⁊ ad h̄ inducunť ſequentia. ca.

Lege Hoc. c. diuidiť in tres partes In prima ꝑte q̄rebať a nicolao. an legibꝰ impatoꝝ ſit in omnibꝰ ↄtrouerſijs eccľiaſticis vtendum Et reſpõdet ꝙ non vbi leges videnť canonibus obuiare. In ſecunda parte que incipit ibi. Idẽ lx̄c. q̄rebať an lex impatoris preſit diuine: vt ꝑ eã iura eccľiaſtica diſſoluanť. Et reſpondet